

Poslední slovo.

Chraň se, lidský duchu; neboť nadešla tvoje hodina! Jen k rouhání jsi využil čas, který ti byl povolen k vývoji a který sis toužebně žádal!

Střez se ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes triumfálně do tebe zatíná své drápy! S tvým vlastním chtěním!

Vzhlédni! Tvůj Pán je blízko! Stojíš v Božím soudu!

Lidstvo, probud' se z tuposti a z opojení, které tě již ochromivě obklopuje spánkem smrti. Probud' se a třes se. Volám bědy na vás! Vy odpadlíci, kteří v omezenosti a zúženém pohledu obletujete zlaté tele pozemské pomíjejčnosti, podobni můrám, které vábí falešný lesk. Kvůli vám kdysi Mojžíš ve hněvu zklamání rozbil ony desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhat ve vzestupu ke Světlu. Toto rozbití bylo živoucím symbolem toho, že celé lidstvo nezasluhovalo znalosti této Boží vůle, té vůle, kterou v povrchním jednání a pozemském sebevyvyšování odmítlo, aby tančilo kolem jím vytvořeného bůžka, a tím následovalo svá vlastní přání! Nyní však přichází konec v posledním zvratném působení, v následcích, v odplatě! Neboť o tuto kdysi tak lehkovážně odmítnutou vůli budete **vy** nyní roztrženi!

Proto se probud'te, soud je nad vámi! Nepomohou zde již žádné žaloby, žádné prosby; neboť po tisíciletí vám byl dán čas k rozvaze! Vy jste však na to čas nikdy neměli! Nechtěli jste a

považujete se ještě dnes v nenapravitelné nafoukanosti za příliš moudré. Že **právě v tom** se ukazuje ta největší hloupost, nechcete uznat. Tím stali jste se v tomto světě nakonec obtížnou havětí, která neumí již nic jiného, než svévolně tupit všechno světlé, protože ve vytrvalosti, s jakou jen v temnu ryjete, ztrácíte každou možnost povznést pohled v hledání svobodně vzhůru a poznat nebo snést Světlo.

Tím jste se nyní skrze sebe sama označili!

Oslnění se proto budete potácet zpět, jakmile Světlo opět zazáří, a beznadějně se při tom zřítíte do propasti, která se za vámi již nyní rozevírá, aby pak pohltila takto zavržené!

V neuniknutelném sevření tam budete svázáni, aby nyní všichni ti, kteří se snaží Světlu usilovat vstříc, svobodně našli k němu v blaženém poznání cestu, oproštěnou od vaší domýšlivosti a vaší touhy přijímat cetky místo ryzího zlata! Klesněte dolů do oné hrůzy přinášející smrt, kterou jste si sami připravili v nejurputnějším úsilí! V budoucnosti nebudete již více moci kalit Boží Pravdu!

Jak horlivě usilují ti malí človíčkové, aby své směšné zdánlivé vědění postrčili daleko do popředí, a jak tím matou tak mnohé duše, které by bylo možné zachránit, pokud by nepodlehly těmto duchovním loupeživým rytířům, kteří podobni lupičům plíží se ještě kolem prvního úseku pravé cesty, přičemž ji **zdánlivě** sledují. Co je však to, co skutečně nabízejí? S velikými gesty a otřepanými slovy staví hrdě a široce na tradicích, jejichž vlastnímu smyslu nikdy neporozuměli.

Lidová mluva má pro to dobré vyjádření: Mlátí prázdnou

slámu! Prázdnou, protože s ní nesebrali vlastní zrno, pro které jim schází porozumění. Takovou omezenost lze potkat všude; s tupou houževnatostí tepe věty jiných, protože sama nemá k tomu co dodat.

Jsou tisíce, které k tomu patří, a opět tisíce, které si domýšlejí, že **jedině** ony mají pravou víru! Plné pokory varují s vnitřním zadostiučiněním před pýchou tam, kde jde něco nad jejich pochopení! **To jsou ti nejhorší!** Právě tito jsou zavrženi již nyní, protože jim v jejich zatvrzelosti víry již nikdy nebude pomoci. Nepomůže pak více žádné zděšení, žádné žaloby a žádné prosby, až jednou poznají, že to byl omyl. Nechtěli tomu jinak, promeškali svůj čas. Nechtě se po nich netruchlí. Každý okamžik je příliš vzácný, než aby se mohl ještě promrhat na ty, kteří chtějí vědět všechno lépe; neboť ti přece již nikdy nedojdou k probuzení ze své tvrdošijnosti, nýbrž v ní slepě zahynou! Se sliznatě odpornými slovy a ubezpečováním své víry v Boha a jejich jen domnělého poznání Krista!

O nic lépe na tom nejsou davy těch, kteří svou bohoslužbu vykonávají s pravidelností a povinností jiné práce, jako nutnou, užitečnou a účelnou. Také zčásti ze zvyku nebo proto, že to je „obyčej“. Snad také z naivní opatrnosti, „protože člověk přece nemůže vědět, k čemu to může být nakonec dobré“. **Zajdou jako dech ve větru!** —

Zde spíše možno litovat badatele, kteří se ve skutečně vážné badatelské mysli nestačí povznést z houští, v němž se neúnavně hrabou, a při tom se domnívají, že **tím** našli cestu k počátku stvoření. Není to přece všechno nijak prospěšné a nelze to nijak omluvit! Také je jich málo, velmi málo. Hlavní část těch, co se nazývají badateli, se ztrácí v bezvýznamných hříčkách.

Velký zbytek lidstva však **nemá čas** „naslouchat v sobě“. Jsou to zdánlivě velmi soužení pozemští lidé, dosti přetíženi prací, aby obdrželi splnění pozemských přání, nutností každého dne, přesto však nakonec také daleko nad rámec potřeb. Nepozorují, že splněním se také přání stupňují, čímž se nikdy neukáže konečný cíl, a tudíž tento usilující také nemůže **nikdy** dojít do klidu a nikdy nenajde čas k **vnitřnímu** probuzení! Zcela bez vysokého cíle pro věčnost se nechává štvát pozemským životem, otročit pozemským žádostem.

Znaven tímto konáním, musí konec konců pečovat také o tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak mu samozřejmě nezůstává žádný čas k mimozemskému, k duchovnímu! Ozve-li se však tu a tam někdy zcela tiché cítění pro to, co je „po smrti“, tak se také na okamžik trochu zamyslí, avšak nikdy se tím nenechá uchopit a probudit, nýbrž pak mrzutě odsune všechno takové rychle stranou s povzdechem, že on přece nemůže, i kdyby skutečně chtěl! Schází mu k tomu také **jakýkoliv** čas!

Tak mnohý by chtěl vidět tuto možnost dokonce vytvořenou **jinými**. Nezřídka také tu při tom dochází k žalobám proti osudu a k reptání vůči Bohu! U těchto všech je ovšem ztraceno každé slovo, protože **nikdy nechtějí** poznat, že záleží jen na nich samotných, aby tomu bylo jinak!

Pro ně existují jen nutné **pozemské** potřeby, které se úspěchy stále zvyšují. Nikdy si **vážně** nepřáli něco jiného. Vždy vytvářeli proti tomu překážky všeho druhu. Lehkovážně to bylo posouváno na páte, šesté místo, na které dojde teprve v nezbytné nutnosti nebo na smrtelné posteli. Pro všechny mající čas to zůstalo vedlejší věci až do dneška!

A vyskytne-li se přece jen někdy **jasně zřetelná příležitost** vážně se tím zabývat, vyvstanou ihned nová zvláštní přání, která neznamenaají nic víc než výmluvy, jako: „Chci **nejdříve** udělat ještě to a ono, pak budu milerád k tomu připraven.“ Přesně jako Kristus kdysi již říkal!

Nikde nelze nalézt vážnost, která k tomu nejnutnějšímu ze všech věcí bezvýhradně patří! Zdála se jim příliš vzdálena. Z tohoto důvodu jsou nyní **všichni** tito zavrženi, všichni! Ani jednomu z nich nedostane se vstupu do říše Boží!

Shnilé ovoce pro vzestup, které jen kolem sebe dál hnilobu šíří. Nyní sami rozvažte, kdo **pak** ještě může zbývat! Smutný obraz! Avšak žel až příliš pravdivý. —

A když nyní soud lidstvo zkrotí, tak budou velmi rychle klečet v prachu! Avšak vmyslete se již **dnes** do toho, **jak** budou potom klečet: Ve vší zbědovanosti přece současně také opět domýšlivě, protože opět budou jen naříkat, **prosit, že jim má být pomoheno!**

Těžké břímě, které na sebe naložili a které je nakonec hrozí rozdrtit, **jim má být snato! To** bude pak jejich prosba! Slyšíte to dobře? Prosby jsou kvůli odvrácení utrpení, avšak není v tom jediná myšlenka na své vlastní vnitřní polepšení! Ani **jedno** poctivé přání o dobrovolnou změnu dosavadního falešného smýšlení, čistě pozemského snažení! Ani **jediný** úmysl zkoumání a odvážného přiznání dosavadních omylů a chyb.

A když pak Syn Člověka mezi ně ve veliké nouzi vstoupí, tu se po něm natáhnou všechny ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, avšak opět jen v naději, že jim **pomůže podle jejich přání,**

tedy ukončí jejich muka a povede je k novému životu!

On však tyto požadující z největší části od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Neboť všichni takto žebronicí by po pomoci opět ihned upadli do starých chyb a otrávilí by okolí. Přijme **jenom ty**, kteří ho prosí o sílu konečně se vzchopit k trvalému zlepšení, kteří se pokorně snaží odhodit veškerou dosavadní zatvrzelost a kteří radostně zdraví Slovo Pravdy ze Světla jako spásu! —

Syn Člověka! Již dnes ho chce mít lidstvo domýšlivě jen podle svých přání a domnívá se, že na něm smí měřit svou pozemskou rozumovou kritiku! Že se mu smí blížit se zdlouhavým drmoláním vlastních názorů.

Blázni, právě **to** vám zasadí strašlivé rány! Právě proto budete zavrženi nejdříve, protože přesně tak jste se kdysi stavěli na odpor také Synu Božímu, kterého jste dodnes ještě **správně** nepoznali. Syn Člověka nepřináší nyní v hodině soudu vysvětlení, o kterých si můžete ještě vyměňovat dlouhodechá mínění, nýbrž v jeho Slově spočívají **určení**, která musí být vámi zcela neměnně splněna, pokud nechcete zahynout! —

To je **pro nynížšek** poslední **slovo**. Nyní nechť **prožití** svědčí pro Pravdu mého Poselství!

Lidští duchové se od počátku postavili na falešný základ. Proto je nyní všechno, co myslí nebo konají, v zásadě falešné nebo pokřivené.

Pochopení Poselství Grálu, jakož i předešlého poselství Syna Božího bude jim z tohoto důvodu možné jen tehdy, když

lidský duch odvrhne stranou **všechno** to, co si nyní v domýšlivém chápání vystavěl, **a začne zcela znovu!** Není žádná jiná cesta! Lidé však předtím v tom opět musí stát jako děti! Převedení z dnešních omylů je nemožné. Všechno se musí stát zcela **novým** od základu, který vyrůstá a sílí z prostoty a pokory. Kdo to nemůže nebo nechce, je s ostatními zcela beznadějně ztracen. —

Pokud by bylo lidem pomozeno tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a nouze, tak by bylo všechno opět rychle zapomenuto, jakmile by jen byla hrůza od nich odňata. Bez rozpaků by opět začali se svou pošetilostí kritizovat místo uvažovat a něco takového již není při záchraně přípustné! Ta doba nyní minula.

Plýtvání časem takového druhu jako doposud je pro budoucnost zcela nemožné, protože existence této světové části spěchá vstříc svému konci. To znamená od nynějška pro každého lidského ducha: Buď – anebo! Záchrana ze spletenin jím vytvořených, nebo zánik v nich! Volba je svobodná, avšak nemůže být odložena, nýbrž musí tak být učiněno **okamžitě**. Následky rozhodnutí jsou však určité a nezměnitelné! Váhání je totéž jako volba zániku! Všechno bude smazáno, až na skutečně dobré, které může dojít k prozření, k čemuž však **nepatří** to, co se dnes za dobré považuje!

Jako vysvobození z těžkého tlaku vydechnou si pak záchránění a zajasají, když odporná, špinavá temnota i se svými stvůrami, které se na ni rády lepí, bude muset klesnout pod ranami meče Světla konečně tam, kam patří!

Pak bude země konečně očištěna od všech myšlenek moru, povstane panenská a mír rozkveté všem lidem!